

Él az Ige, mert testet öltött,
 szóljon róla a legszebb ének.
 Ő a jóság és értelem,
 a rendbe zabolázott káosz
 s összhangzó disszonancia.
 A bölcs, ki boldogan hamvad el,
 halált lebírók hitével
 lángjában a tűz-szívűek
 új tavaszi seregének.
 Ő a fönixként fölcsapó
 reménység messzelátó lángja,
 közöny azúrját átfúró dac
 szárnyas arany-nyila.
 A Férfi ő. S tapossa bár
 lovak patája, tépjék húsát
 kiéhezett ember-vadak,
 szívét a hűség keselyűje,
 a tűzpróbát vitézül állja.
 Mert maga a tűz.
 Házat kigyújt, hazát teremt,
 termékeny búzaföldeket
 éjszakába hullt magánya.
 De élete él és virágzó
 üstökösök vonulása, parancs, a lét
 befejezetlen mondata.
 Mi fölkapjuk a paraszat, a szavakat.
 S kibetűzzük legigazabb történetünk:
 Örökös újjászületésed, gyönyörű Forradalom!

Paulus